

Kolna, o kterou v daném případě jde, je zřízena ze dřeva, kryta taškami, spočívá na betonových sloupcích do půdy zapuštěných a je postavena, jak stížnost sama doznává, při domě čp. . . . v H. Žal. úřad uznal tuto kolnu za stavbu, podléhající stav. povolení. Stížnost proti tomu namítá, že sporné kolně chybí některé pojmové znaky stavby, totiž trvalost, důkladnost a pevné spojení se zemí. Nss neshledal tyto námitky podstatnými.

Poslední námitka jest contra acta, kdyžť st-l sám uznává, že dřevěná konstrukce kolny jest připevněna na čtyřech betonových sloupcích zápuštěných do země, takže pevné spojení kolny se zemí je nepochybno.

Důkladnost není pojmovým znakem stavby; rovněž nepadá na váhu tvrzený nedostatek trvanlivosti stav. zařízení, kdyžť sporná kolna zajiště není méně trvalá nežli kolny, které § 93 výslovně stav. řádu podrobuje.

Namítá-li stížnost dále, že sporná kolna je povahy toliko provisorní, sluší — i kdyby bylo možno tu o provisoriu mluvit — podotknouti, že stavby provisorní, jak tomu svědčí ustanovení §u 121 stav. řádu, pro svou provisorní povahu nejsou z dosahu stav. řádu vyloučeny.

Poslední námitka konečně — že totiž sporná kolna není při veř. cestě — nemá pro kvalifikaci její jako stavby vyžadující stav. povolení významu, poněvadž okolnost ta padá na váhu nikoli podle §u 27, nýbrž toliko podle §u 18 stav. řádu pro ustanovení stavební čáry.

Č. 6816.

Administrativní řízení: Když stolice rekursní odmítla rekurs z důvodu právní moci dřívějšího rozhodnutí stolice prvé, nemůže vyšší stolice, ač má za to, že stolice druhá měla rozhodnouti meritorně, rozhodnutí stolice druhé ponechat v platnosti a sama o rekursu meritorně rozhodovati.

(Nález ze dne 19. října 1927 č. 21.130.)

V ě c : Antonín M. v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o náhradu za pozemek vykoupěný obcí pro ulici.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y : Výměrem obecního úřadu z 23. dubna 1925 dáno st-li uživateli povolení pro vilu jeho, konsentovanou stav. povolením z 23. října 1923, při čemž v odst. 4 stanoveno: Plocha ležící před stav. čarou na parcele č. kat. . . . bude obcí vykoupěna, a st-l je povinen nahraditi obci veškerý útraty. Odvolání st-lovo, v němž namítal, že uvedená parcela nepatří jemu, a že nelze mu ukládati povinnost, aby za účelem postupu obci kupoval pozemky cizí, zamítla osk »jako opožděné«, poněvadž ustanovení, které nyní nařiká, bylo obsaženo již v protokole o stav. komisi resp. o stav. konsensu sub 2) a 3), st-l je nevzal v odpor, takže nabylo právní moci, a nyní již nemůže je naříkat. Další odvolání st-lovo zamítl zsv nař. rozhodnutím s odůvodněním, že požadavek obce — arcit' s omezením, že st-l je povinen nahraditi obci výlohy spojené s vý-

kupem parc. č. kat. . . . jen v poměru staveniště jeho k délce ulice —, odpovídá předpisu § 22 odst. 7 stav. ř., a že uplatnění jeho může se státi i jinak nežli v konsensu stavebním.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Osk odmítla rozhodnouti věcně o rekursu st-lově s nepřesným odůvodněním, že byl podán pozdě, ve skutečnosti však proto, že povinnost nahraditi obci výlohy shora zmíněné byla st-li uložena již ve stav. konsensu z 23. října 1923, který nabyl právní moci. Žal. úřad zřejmě stanovisko toto nesdílí. Podotýká sice, že st-l o sporné své povinnosti nabyl vědomosti již v řízení konsensním — čímž naráží patrně na příslušný pasus protokolu o stav. komisi —, neuvádí však, že by povinnost ta byla bývala již v stav. konsensu pravoplatně formalisována, a podrobuje sporné ustanovení užívacího povolení přezkoumání věcnému. Žal. úřad právem nepřijal stanovisko II. stolice. Neboť ve stav. konsensu ani v bodu 11) neukládá se st-li, aby obci nahradil výlohy spojené s výkupem části parcely č. kat. . . ., ležící před stav. čarou jeho vily, jednání pak stav. komise, která nebyla vtělena v stav. konsens ani v jiný správní akt stav. úřadu, nemohou o sobě zakládati proti st-li rem judicatum. Uznal-li však žal. úřad, že st-l měl nárok na to, aby o jeho rekursu do výměru obecního úřadu bylo rozhodnuto věcně, a že osk neprávem tento procesní nárok neuznala, pak bylo jeho povinností, aby — zruše nař. rozhodnutí II. stolice — této uložil, aby o rekursu st-lově vydala rozhodnutí věcně. Jestliže místo toho sám hned ve věci rozhodl, připravil st-le o jednu stolicí a znemožnil mu tak uplatňovati již v řízení správním námitky co do faktických předpokladů a co do rozsahu povinnosti mu uložené, které v podstatě vznáší nyní ve stížnosti.

Uvedený postup žal. úřadu, stížností výslovně vytýkaný, stěživ straně obranu, zakládá podstatnou vadu řízení, pročež bylo nař. rozhodnutí podle §u 6 zák. o ss správním soudě zrušiti.

Č. 6817.

Stavební právo (Čechy). — Administrativní řízení: I. * Námitka sousedova, že stavebník staví z části na jeho pozemku, je námitkou soukromoprávní po rozumu §§ 35 a 37 stav. řádu. — II. O postavení souseda v řízení stavebním.

(Nález ze dne 19. října 1927 č. 21.131.)

V ě c : Karel Č. ve Z. (adv. Dr. Frt. Březina z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúč. Václava N. ve Z. adv. Dr. Vojt. Hrnčír z Prahy) o stavební povolení ke zřízení jámy na řepné řízky.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y : Podáním z 15. října 1925 zažádal Václav N. u obecního úřadu ve Z. za povolení ke stavbě jámy na řízky na dvorku svého domu čp. 16 ve vzdálenosti 1 m od štítu stavení st-lova čp. 15. Výměrem z 8. ledna 1926 obecní úřad na základě výsledků stav. komise provedené dne 7. ledna 1926 stavbu povolil s výhradou, že bude »provedena dle předloženého plánu a bude-li šetřeno nařízení stav. komise dle po-